

der ndjen fdda, Hon sag der arans hela pragt, Men  
intet blef hon wars den mdda, Som foljer Kunga-  
Spirans magt.

33. Hon redan Thronens trappa mätte. Med of-  
fvermodigt tanke-språng, Och i sin dumma frögd  
förgåtte Hur hannes Nåsa blifwit lång: Hon sag  
der tusend Rdfwärl stiga Til hannes nya Majestät,  
Och tusend för sig buga, niga, Som wille kysa henn-  
es fjät.

34. Hon ingen storlek mera finner, An den som  
hennes Nåsa har, Dess wäldes längd i hast förswin-  
ner, Men Nåsans längd blir likwäl qwar: Hon står  
emellan twänne lågar, Och kan ej fatta wist besluts  
Hon knapt åt Thronen titta wägar, Som hannes  
Nåsa då ser ut.

35. Att Nåsan hånne war til hinder När som hon  
hade lust til lif, Den harmen war min san ej min-  
der; Ty det war hennes halfwa lif: Att wara fuhl  
och ej få tråta, Det fann hon ej sin räkning i; Hon  
wille håldre aldrig äta, Och håldre aldrig Drott-  
ning bli.

36. Matts blef alltså som för en Kyrka, Han  
fylde ej sin tomta Pung, Han ändrad ej sit stånd  
och lycka, Hon blef ej Drottning, han ej Kung;  
Högst lycklig, at han ej än hade, Sin sista önskan  
och förslöst, Att han kund' hela kår'ngens skade: En  
ländig lycka, usel tröst!

37. Så ser man städs de Öbbeliga, Sa felt i  
sina Önske-wahl, De mena långt i högden stiga;  
Men falla ner til förra qwal; De gå med stor för-  
hoppning sjuka, De se på andras lycka snett;  
Men kunna likwäl rätt ej bruka Den  
lilla del dem Himlen gedd.



GS 538

Den mycket Roliga

Och Lustiga

S a g a n

Om

R d f w e n,

Är nu nyligen blifwen

Författad

Uti en

W i s a.

Swilken kan sjungas som:  
Wackra Jungfru, lilla Wänsko, &c.

Exemplaret kostar 6 runstycken.

F a r u n,

Tryckt hos PEHR OL, AXMAR, 1793.





**D**et var en gång en fattig Bonde, Som  
ledsen wid sin Ox och Plog, Gaf bå-  
de picke och pack hin onde, och gick til näst-  
belågne skog, Der satte han sig wid en klyf-  
ta, Beträktande sin tunga werld, Och bör-  
jad ändtlig sucka, snyfta, Med bön om skynds-  
sam hådansfärd.

2. Kom död! sad' han, och mig förlofa,  
Från detta lifwets olycksfall, Ell' kom o  
Thor! och mig förkrofa, Med ljungelds blirt  
och åske-knall! I stället för tillräcklig näring,  
Har du mig tildelt stryk och slår, En frukt-  
lös plog, en elak fåring; Jag ger på bå-  
ten sådant skräp.

3. Fast Herrgårds Fogden mig har drif-  
wit, Liksom den värsta kamp i skjuß, Har  
du likväl mig aldrig gifwit Så mycket som  
en Tuggebus; När som för Råntan Lång-  
mangsglophen, Har pantat ut båd' ko och so,  
Samt hotar mig med kneckte-hopen, Då  
har du hjälpt mig wist, Kan tro.

4. Du har ej wårdat dig bönhöra När  
önskning af mig all min tid, Vät då min si-  
sta bön dig röra! Jag lifwet som jag led-  
snar wid! Kom fritt med dina Thordöns  
wiggar Och klyf mig, om du kan, i tu; Ty  
fast jag är en swulten tiggare! War jag dock  
aldrig rädd ännu.

5. Knapt fick han säga sista orden, För'n  
Thor ifrån sit Sjernetak, Kom ned til ho-  
nom hit på jorden, Med åske-wiggars blirt  
och

och brak; Sjung Hjelstens werk, min Skald-  
Gudinna! Hans enwigs kamp med sjelfwa  
Thor: Du menar, Eftertid! här finna, En  
strid, som du med fasa tror.

6. Nej, Matts som nyss knöt modigt nås-  
wan, Kröp hop liksom en Igeltkott: Och stod  
hwart ögnablick i båfwan, Att råkas af et  
Thor-döns skott, Han föll til jorden gret och  
sade; Försträcklige Herr Thor ell' Turf, Twy  
bort mig om jag alfwär hade, Jag lög alt-  
sammans som en skurf.

7. Åi gömmen edra blirt och dunder! Det  
fins wäl flera skälmar til, På dem I kun-  
nen wisa under, Om Eders Gasslighet så wil;  
Min gamla fåring är mycket wärre, Hon  
basar mig och swär mot Er, Ty skänken hen-  
ne, fåra Herre! Den Thor-wigg jag med  
båfwan ser.

8. Råds intet, dödeliga fruka! Jag, sade  
Thor, wil skona dig, Och ej mot dig min  
åska bruka, Fast än du djerst försmådat mig,  
Min egen åra som du sårar, Mig fört hit  
neder denna gång, Att wisa dig och andra  
dårar, Hur' man min godhet gör förfång.

9. Jag lofwar dig at fullt bönhöra De  
trenne första önskingar, Som du kan hå-  
danester göra, Men önska intet som en narr:  
Betänk min nåd, och bruk din lycka, Så  
blir du snart en wäldig man, Och kom i-  
hog, du blir en krycka, Som förr, om du  
det intet kan.

10. Tack fåre Far! sad' Matts för låf-  
wen, Då Thor flog up til sit Palats; Ser  
jag ej nästa hålg i båfwen För det, så kall'  
mig aldrig Matts, Han tog sin börda wed  
på



på nacken, Som han i skogen huggit nyss,  
Och aldrig war så wig på klacken, Som nu  
at laga sig til byss.

11. Men under det han hemåt löper, Så  
bygger han i luften Slott, Dem han i tu-  
send formar stöper, Knappt får han något  
fyllest godt: Han flåsar bara Årestoder, Han  
snyter Guld som orent wrak, Han spottar  
Städer, Land och Floder, Han rapar wäl-  
lust fram och bak.

12. Sin widd på jordens rymd han bre-  
der, Lik' som Påfoglen yfswigt stoft; Men  
ändtligt stiger litet neder Från sina höga tan-  
ke-loft. Han alla önsknings ämnen väger,  
Men wet ej hwilketder' är störst; Ty skyn-  
dar han sig hem, och säger: Jag måst råd-  
fråga Kär'ngen först.

13. I det han in i stugan klifwer, Så  
tar han sig en myndig lat, Ut han för arga  
Kär'ngens iswer Ej skulle nu som förr stå  
flat. Wet säger han, o Kär'ing genast Din  
man sin rätta wördnad ge, Jag war en lum-  
pen krukä senast Du fick den äran mig at se.

14. Men se nu här en annan kare, Sen  
jag har talt med Fader Thor, Ty liksom  
Sparfwen uppå äre, Är jag här efter rik  
och stor: Wår Herrgårds Fogde som plår  
badda Min rygg för litet nog ibland, Skal  
stå liksom en ynkelig padda För mig med mäs-  
san uti hand.

15. Det kommer an på önska bara, Så  
kan jag bli hwad Karl jag wil, Och at jag  
måtte kloft förfara Här jag dig welat sä-  
ga til. Derpå berättar han för Gumman,  
Sit äfwentyr med mycken ståt; Hon, liksom  
den

den, der spelt på Trumman Och blifwit fri  
war glad deråt.

16. Hon flyger med begärlig tanka, Kring  
all Naturens Rikedom, Bland tusend skat-  
ter som där wanka Är hennes lystnad lika  
tom: Hon mellan höghets ämnen wimlar,  
Hon tittar ned på Drottars högd, Hon ser  
på Jorden tusend Himlar; Men är med in-  
gendersa nögd.

17. Bland sådan myckenhet at wälja Syns  
henne sjelfwa walet twång, Hon wille hela  
werlden swälja, Med all des sällhet, på en  
gång: Dock alt sit wett hon drar tillsammans,  
Ut hitta på det bästa wahl, Och när hon  
tänkt båd' bak och framman, Utbrister hon  
i sådant tal:

18. Hör käre Matts! war nu försigtig,  
Om du skal kunna önska rätt, Wår lycka  
syns wäl stor och wiagig, Men står til at  
förderfwa lätt; Här ställas werldens ågode-  
lar För dina önsknings til bås, I hastigt  
wal man gerna felar, Ty tag dit örnegätt  
til råds.

19. Det har jag också tänkt, sad' Gub-  
ben, Jag önskar intet så burdus; Men gack  
nu wackert bortt i skrubben, Och tag mig hit  
mit brånwins krus; Gör sedan up en lustig  
brasa, Jag wil i dag uppakning ha, Min  
trötta kropp wid spisen mäs, Och mig en  
sup för Gölken ta.

20. Hon gick och kom, han söp med nöje  
Sin nya höghets wälkom skål, Han qwad  
om Oden, Thor och Odie, Samt Holger  
Danstes bardamål; Men rätt som han wid  
brasan sjunger, Och stöder sig wid stolens  
farr



farm, Så börjar en förmåten hunger. Et  
fastigt uppror i hans tarm.

21. Nu sjunker all hans höghet neder uti  
hans mages djupa vrå, Han dränker der sit  
hopp om heder, Och säger til sin Gumma  
så: Hvad tycker du wid detta laget, När  
Brånwin gör matlusten hwas, Om ej en korf  
af bästa slaget Os skulle komma wäl til pas.

22. Knappt fick han ordet utur skåfwan,  
Förr än en korf ansenligt stor, Ej utan båg-  
ges största båfwan, Från skorsten sagta ne-  
derfor: Min Skaldeind kan ej beskrifwa,  
Hwad undran blef af denna syn, Och min-  
dre kan hon wisshet gifwa, Om Korfwen  
war af blod ell' grön.

23. Men lika mycket, Hustrun kände Sin  
Gubbes dårskap straxt igen, At Thor den  
store Korfwen sände För denna första önsk-  
ningen: Af harm hon wärte som en groda,  
På Mannen tusend skålsord hof, Och stac-  
kars Mattes tog til goda Röt, Lymmel,  
Stolle, Skålm och Bos.

24. Hvad Bängel! sade hon, du menar, Det  
wara tid at önska Korf, När du kan Guld  
och ädla stenar Dig önska tjockt som gräs  
på torf. Du kan få Städer, Slott och Fä-  
sten, Namn Heder och Förtjensters ro, Och  
likwäl när den dumma hästen, Och önskar  
Korf för alt ihop.

25. Ack! Kära Mor förlåt, sad' Mattes,  
Jag tilstår at jag war en tof, Min önskan  
liderligt försattes, Men jag skal bli härnäst  
mer klof. Ja, sade hon, har man hört ma-  
ten, At önska Korf för Gods och Gull? Jag  
tör,

idr, • din Öxe med brandstaken, Dig smörja duftigt  
huden full.

26. Han bad, men hon blef mera trägen, Så  
han af skålsord, hot och skri Förbitttrad, ofta war  
på vägen, At önska sig straxt Enkling bli: Jag  
tror och, mellan os at säga, Han då gjordt som  
en wettig man; Ty den en sådan får'ng måst äga,  
Ej bättre önskan gdra kan.

27. Nå! sade han, jag tror en Öwinna, Är wärst  
af et förhåttigt korn, Det måsta som wi med dem  
winna; Består i skålsord, stryk och horn. Du gam-  
la Troll och pulfwerhåra, Som är för syndens skul-  
min last, Jag önskar Korfwen måtte wäxa Wid din  
förddmda nåsa fast!

28. Hans önskan hördes ock på stunden, Ty Korfs-  
wen, utan strek ell' rem Blef fast wid får'ngens  
nåsa bunden, Liksom en annan medfödd lem: Hon  
wille Gubben sönderstycka, Hwars önskan henne korfs-  
wen gett, Och wille Korfwen från sig rycka; Men  
Korfwen war med nåsan ett.

29. Hon war förut wid mångt tilfälle, Verbmd  
för tåf med något skål; Men denna prydnad på  
det ställe, Nu tyckes intet passa wäl; Om icke det,  
at Korfwen slängde för hennes läppar af och an,  
Samt hannes tal och skålsord slängde: Förträfflig  
nyttä för en Man!

30. Wår Mattes för sig sjelf då säger: Grifft up  
mit hjerta, sup och sjung Jag skal med önskan jag  
än äger, Mig gdra med et språng til Kung, Hvad  
skal jag ta mig för et Rike? Jag tar mig hwilket  
jag hållt wil; Men Drottningen som blir min life,  
Hur skal wäl hon se ut dertil.

31. At sittja på en Thron med Kona, Det wor'  
en hårlig sak, min san; Men med en nåsa ned til  
skona, Nej påder det går aldrig an: Dock wil hon,  
må hon, Drottning blifwa Med Nåsa som et pre-  
stast, EU' sig til Bonde-Hustru gifwa Med Nåsan  
som hon för har haft.

32. Hon öfwerlade noga saken, Och såg den här-  
lighet och glans, Som gifwes under Kunga taken,  
Ja, hon såg mera än der fans: Hon såg all ting  
der